

GÖKHAN ARSLAN

Éber reggelek

fáraszt a vas, fáraszt a beton, fáraszt a kánon
fáraszt az állatból folyó vér, a fa törött ága,
a part fémes bőre, az erdő megkeményedett húsa,
fárasztanak a boltok, fárasztanak a kábelek, a szagok,
a lealacsonyítások, általánosítások, ideiglenességek
fáraszt a rozsda, fáraszt a gyász, fáraszt a sok

ezek a prózai városok, allegorikus házak
ez a tollból formázott ősrégi gyász
az izmos világ, a szögletes világ, a világ, a világ
a mindig három lépéssel előrébb futók, a futás közben hallgatók,
a hang töri a hangot, az ember mindent
a törés csontban hagyott lassú roppanása
fárasztanak a változatlan tárgyak, a keret nélküli fal
az asztalhoz közeledők, a hátukat vakarók, a kacérkodók
a pasák akik a sírjukhoz viszik saját festményüket

fárasztanak a funkcionális szájak, a hordozható testek
felcsatolható orrok, ragasztott ajkak, alkalmazkodó lábak
fáraszt a függöny, fáraszt a puccs, totál elfáradtam
fáraszt az óra időtlensége, a lelkiismeret némasága
fáraszt a por, fáraszt a szó, a szó avíttysága
elfáradtam saját magamtól, tőle és tőlük
azoktól, kik szívüket mint vak bicskát a farzsebükben szállítják

fáraszt az ember hübrisze, egy ló árnyékába bújtam
ne mindjárt, ne nemsokára, húsz év múlva ébresszetek fel